

били спирани и гошавани. А на тръгване всѣкиго дарявали и по единъ шиникъ жито.

Двама пѣтници заседнали на сватбата и яли, пили и се веселили цѣла седмица. Най-сетне си тръгнали. На тръгване и тѣхъ дарили по единъ пѣленъ шиникъ жито.

Изъ пѣтя тѣ се заприказвали Единиятъ казалъ:

— Брей, добѣръ човѣкъ е тоя селянина! Цѣла седмица ядене, пиене, па на това отгоре дари ни и по единъ шиникъ жито.

А другиятъ се почесалъ по врата, позамислилъ се, па казалъ:

— Хайде, хайде, остави го! . . . Кой знае, дали му е вѣренъ шиникътъ?

А. С.

Утро на морето

Бледнѣй на изтокъ небето,
Гаснатъ по него звезди.
Татъкъ далекъ задъ морето,
Зора се свѣтла яви.

Морето въ нѣжна позлата,
Трепти и цѣло сияй.—
Съ първия лжчъ по водата
Слънчо приветно играй.

Безъ страхъ надъ морскитѣ бездни,
Бѣлитѣ чайки летятъ,
Съ писъкъ тжжовень посрѣщатъ
На ведре утрина ликътъ.

Вълнитѣ съ таинственъ шепотъ
Цѣлуватъ нѣжно брѣгътъ
И надъ водитѣ разлива
Свѣтли лазури деньтъ.

Г. Костакевъ